

har øjensynlig ikke interesseret den tidligere Justitsminister. Jeg haaber da, at den nuværende Justitsminister vil finde Tidspunktet egnet til at nedsætte en Kommission, hvis Virketid maaske bliver begrænset. Det glæder mig for øvrigt paa en Maade, at det ikke blev den tidligere Justitsminister, der kom til at foretage Udnævnelsen af en Del af Kommissionens Medlemmer, men at det kan blive en Mand, om hvis Interesse for og humane Forstaaelse af denne Sag jeg ikke nærer nogen Tvivl.

Det er givet, at i denne Kommission bør alle Anskuelser vedrørende denne Sag have Sæde, men jeg tror, man i særlig Grad maa lytte til de specielt sagkyndige Røster, til dem, som virkelig have gjort Studiet af de Børn, som almindelig komme ind under offentlig Børneforsorg, til en Del af deres Livsgerning. Den store Ulykke i dette Forhold er ikke — ganske vist, det er en Del af Aarsagen til de daarlige Tilstande —, at Medhjælpen, Lærerkræfterne, Forstanderne for disse offentlige Institutioner have været mere eller mindre daarligt aflønnede, men Ulykken er, at der ikke har været nogen virkelig klar Forstaaelse af, hvorfor de Børn netop vare saadanne, som de vare. Man har behandlet dem som forbryderske, som vanartede Børn, uden Kendskab til den psykiske Defekt, som de fleste af dem led under. En anset og udmærket Læge, Dr. Wimmer, der er knyttet til Kommunehospitalets 6te Afdeling her i København, og som har underkastet omkring 600 Børn fra Børnehjemmene og Opdragelsesanstalterne en indgaaende Undersøgelse, er kommen til det Resultat, og det falder sammen med, hvad lignende sagkyndige i andre Lande ere komne til, at omtrent $\frac{2}{3}$ af Vægeraadenes Børn ere mere eller mindre psykisk defekte.

Det vilde være urigtigt, om man udelukkende rettede Anklagen for den uforvarselige Behandling, som er bleven disse Drengene til Del — det har ofte været en brutal og hensynsløs Behandling —, mod de enkelte Mænd, som til Tider have foretaget ligefremme Voldsakter mod Børnene, fordi de vidste jo ikke bedre. Der var ikke andre, der meldte sig til Gerningen, eller der var ingen, der vejledede dem. Den Skole, som har været herhjemme paa den offentlige Børneforsorgs Omraade, har været præget af Uforstand, og den har lige fra den ældste Tid, helt igennem det foregaaende Aarhundrede, været præget af en ligefrem følelsesløs Opfattelse af de Børn, som anbragtes under offentlig For-

sorg. Derfor vil jeg, som har været med til at drage disse Forhold frem til offentlig Beskuelse og Kritik, her understrege, at jeg har ikke villet have de enkelte Personer stillet paa Anklagebænken og dømt for den Brøde, de have begaaet ud fra deres mangelfulde Forstaaelse af den Sag. Myndighederne eller vi andre bære mere eller mindre Ansvar for, at Forholdene have været saa daarlige, som de have været. Men det kan ikke skjules, og her ere vi ved et saarbart Punkt i den hittidige offentlige Børneforsorg, at det har været muligt endog for ligefrem abnorme Individer at opnaa Plads i den offentlige Børneforsorgs Tjeneste eller i private Børnehjem. Stillingerne have været saa slet lønnede og saa lidet ansete, at der har været saare ringe Opmuntring, og Arbejdsvilkaaene have været saa daarlige, at den første den bedste, der meldte sig til Tjeneste, har kunnet blive antagen. Og nu er det saadan, at mange [af dem, som ere de daarligste til at arbejde med disse Børn, afgjort mangle Selvkritik. Hvor skulde de ogsaa have faaet den fra? De anse sig selv for udmærket kvalificerede til den Gerning, som de have meldt sig til, og saa have de daarlige Myndigheder ladet dem forblive i Stillingen.

En af de Opgaver, som den Kommission, jeg haaber, den nye Justitsminister vil nedsætte, faar med at gøre, er en Undersøgelse af de psykisk defekte og de abnorme Børn, der findes omkring paa Børnehjemmene, Plejehjemsforeningerne, i privat Pleje og paa Opdragelsesanstalterne. Der er sket nogle Fremskridt, men det er meget smaa. Jeg har haft Lejlighed til i den senere Tid at se paa enkelte af vore Aandssvageanstalter, Ebberødgaard og Brejninge, nogle Dreng og Piger, som for indtil et halvt eller helt Aar siden have været anbragte paa Opdragelsesanstalter. Det er kun nogle faa Dage siden, at jeg ude paa Ebberødgaard, hvor jeg var sammen med Stadslæge Hoff her i Byen, som er Medlem af Ebberødgaards Bestyrelse, havde Lejlighed til at erfare, hvor forfærdeligt saadanne stakkels psykisk defekte og abnorme Børn ere blevne behandlet. Der findes her ude paa Ebberødgaard en Dreng ved Navn William Olsen, om hvem jeg vidste, at han havde været paa Bøgildgaard. Denne Anstalt blev omtalt i forrige Møde her i Salen af det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen), og derfor finder jeg særlig Anledning til at drage denne Sag frem. Denne Dreng har jeg haft noget at gøre med i den Forstand,